

Звільнені чиновники перетворюються з паразитів економічної системи (адже вони тільки споживають, нічого не створюють) у активних агентів, створюючи ВВП на нових робочих місцях, які швидко з'являються внаслідок розвитку економіки.

Отже, електронне врядування – це новітня інтерактивна система державного управління в основі якої закладені принципи відкритості, прозорості та підзвітності і яка за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій забезпечує ефективну взаємодію громадян, неурядових організацій з органами державної влади. Електронна демократія – форма організації суспільства, де за рахунок широкого застосування інформаційно-комунікаційних технологій, громадяни, громадські організації, залучаються до прийняття державних рішень і участі в державному управлінні. Усім важливо зрозуміти, що штучний інтелект, сингулярність – не фантастика, а лише тільки тимчасове відставання. Вживання людей завжди залежало від суспільства, а зараз від майбутнього інформаційного суспільства держави. Ми знаходимось в швидкій урбанізації людства, нанотехнологічного буму, кіборгізації нейроінтерфейсів, симбіозу біологічного та цифрового інтелекту, тому важливе сьогоднішнє визначення тенденцій розвитку інформаційно-комунікативних технологій як важливого сегменту управління державою та гарантії прав і свободи людини.

ЛЕБЕДИК Леся,
*доцент кафедри педагогіки та суспільних наук
Вищого навчального закладу Укоопспілки
«Полтавський університет економіки і торгівлі»*

ФОРМИ ПІДГОТОВКИ КВАЛІФІКОВАНИХ ФАХІВЦІВ ДЛЯ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

Завдання модернізації підготовки кваліфікованих фахівців для органів публічної влади найчастіше вирішуються шляхом створення і впровадження в навчальний процес інноваційних дидактичних систем. Зокрема, впроваджуються кредитно-модульна система організації навчального процесу, елементи Європейської кредитно-трансферної системи тощо.

Підготовка кваліфікованих фахівців для органів публічної влади зумовлює низку актуальних педагогічних завдань, які потребують наукового обґрунтування. У сучасних умовах важливості підвищення якості підготовки кваліфікованих фахівців для органів публічної влади виникає потреба максимального використання наявних резервів, зокрема, модернізації існуючих форм такої підготовки.

Аналіз наукових праць вітчизняних авторів показав, що поза увагою дослідників залишилися питання теоретичних та методичних засад

проектування форм підготовки кваліфікованих фахівців для органів публічної влади, які б забезпечили їхню необхідну готовність до управлінської діяльності.

Серед форм навчання як конструкцій відрізків процесу навчання, які характеризуються особливими способами управління, організації і співробітництва фахівців для органів публічної влади у навчальній діяльності, можуть застосовуватися: фронтальні; групові (організація навчальної діяльності у відносно постійних групах); бригадні (організація навчальної діяльності у спеціально створених тимчасових групах для виконання певних завдань); кооперативно-групові (кожна контактна група виконувала частину спільного завдання); диференційовано-групові (організація роботи груп осіб з рівними навчальними можливостями); парні (робота в парах постійного і змінного складу); індивідуальні, які передбачали індивідуалізовану і індивідуалізовано-групову форми навчання [3].

На лекції фахівці для органів публічної влади мають знайомитися з метою і планом всього навчального блоку, проходити тестовий контроль знань у блоці «вхід» і вибирати індивідуальну траєкторію навчання. Важливим елементом вступної лекції є професійно орієнтований епізод, який створює емоційний настрій на сприймання курсу. Для детального вивчення проблеми фахівцям для органів публічної влади може бути рекомендована довідкова література та інші документи.

Модульний підхід дає змогу змінити систему лекційних занять: розглядати зміст предмета не тільки оглядово, а й за раніше розробленою модульною програмою, яка вивчається методом «заглиблення в предмет». Це передбачає своєрідну підготовку фахівців для органів публічної влади до лекцій: вони завчасно вивчають схему теоретичного блоку навчального модулю із запитаннями і проблемними завданнями лекції, а потім уже на лекційному занятті з даної теми вони аналізують їх і обговорюють разом з викладачем.

Експериментальний пошук показує, що найбільше активізують подання навчального матеріалу такі різновиди лекцій: лекція із запланованими помилками, лекція удвох, лекція-диспут, проблемна лекція тощо. На таких лекціях здійснюється активне засвоєння змісту навчання, зростає роль діалогічної взаємодії і спілкування [1].

Підготовка фахівців для органів публічної влади під час лекції передбачає не механічне конспектування, а постійну напругу думки; мислення разом з викладачем, логічне пов'язування вивченого матеріалу з новим. На проблемних лекціях обов'язковим є створення проблемних ситуацій – такого психічного стану протиріччя, неузгодженості у свідомості того, хто навчається, яке викликає почуття здивування, подиву, нерозуміння, бажання вирішити проблему. Проблемні ситуації породжують і зміцнюють пізнавальну мотивацію фахівців для органів публічної влади.

Оскільки схема теоретичного блоку теми, як правило, виконує орієнтуючу функцію, перед фахівцями для органів публічної влади також ставиться завдання складання тез або конспектування запропонованого викладачем навчального матеріалу. На лекції викладач реалізує, в основному, фронтальну

форму навчання, включаючи, де можливо, групову (завдання даються завчасно, результати обов'язково обговорюються на лекції) та індивідуалізовану (самостійна підготовка завдань окремим фахівцем для органів публічної влади з метою монологічного виступу на лекції) форми навчання [4].

Робота студентів у групах полягає в тому, що малим групам (по 2-5 осіб) пропонуються певні запитання (навчальні проблеми), які є складовими провідної професійно орієнтованої проблеми, що розглядається на занятті. Пошук відповідей на поставлені запитання (навчальні проблеми) здійснюється в малих групах через їх подрібнення на менші проблеми і питання різних рівнів складності, які розподіляються між учасниками малих груп для індивідуального виконання чи у парах. Індивідуально чи в парах знайдені рішення окремих завдань потім обговорюються у малих групах і колективним рішенням, по-перше, виставляється оцінка за виконання завдання і, по-друге, обґрунтовується відповідь на загальне запитання малої групи для подальшого його винесення на обговорення провідної професійно орієнтованої проблеми в усій навчальній групі.

Важливо, що згідно модульної програми обов'язково виділяється час для самостійної роботи фахівців для органів публічної влади. В умовах пропонованих модульного і самоорганізаційного підходів основними видами самостійної роботи є підготовка проекту удосконалення діяльності органів публічної влади.

У кінці кожного модулю мають підводитися підсумки роботи і орієнтування фахівців для органів публічної влади у змістові наступного модуля. Дана структура модуля є чіткою і послідовною [2].

Після визначення теми, мети вивчення матеріалу, «вхідного» тестового контролю знань має проводитися актуалізація, яка полягає у повторенні певного обсягу відомих фахівцям для органів публічної влади даних, необхідних для наступного поглиблення і узагальнення їхніх знань з цих питань. Для пошуку відповіді на поставлені запитання вони мали оволодіти теоретичним матеріалом. Для цього викладач пояснює матеріал теми, орієнтує їх у змістові схем теоретичного блоку навчального модулю (первинне і вторинне пояснення теоретичного матеріалу за повною і скороченою схемою орієнтовної основи дій відповідно).

Під час виконання групових видів робіт досягається мета створення сприятливих умов для співробітництва фахівців для органів публічної влади, що сприяє більш ефективному мимовільному запам'яттю навчального матеріалу. Викладач виконує у цей час функцію консультанта. У кінці самостійної роботи через програмований контроль або в ігровій формі виявляються ті результати, а також елементи навчального матеріалу, які викликають у фахівців для органів публічної влади труднощі, на них зверталася увага на наступних заняттях [2].

Основними видами позааудиторної самостійної роботи фахівців для органів публічної влади є підготовка до блоку навчальних занять, виконання

практичних завдань (виконання тестів, завдань, підготовка до тренінгів, рольових ігор, самостійних робіт).

На практичних заняттях викладач має виділяти час на обговорення «проблемних» запитань, підготовлених «активними» фахівцями для органів публічної влади. На заліковому занятті з метою перевірки рівня набутих знань і вмінь фахівцям для органів публічної влади пропонуються тестові завдання різних рівнів складності. Крім оцінювання знань, формуються їхні вміння аналізу і самоаналізу діяльності і її результатів, тому застосовується взаємоконтроль і самоконтроль. Проводиться аналіз роботи слухачів на заняттях, орієнтування у змістові наступного модулю. При цьому викладач враховує зміст і характер майбутньої професійної діяльності фахівців для органів публічної влади.

Список використаних джерел

1. Стрельников В. Ю. Авторські курси як форма підвищення кваліфікації викладачів / В. Ю. Стрельников // Навчально-методичний журнал «Освіта. Технікуми. Коледжі». – 2017. – № 1,2 (42). – С. 14-17.
2. Стрельников В. Ю. Проектування професійно-орієнтованої дидактичної системи підготовки бакалаврів економіки. Монографія / В. Ю. Стрельников. – Полтава: РВЦ ПУСКУ, 2006. – 375 с.
3. Стрельников В. Ю. Соціально-психологічний тренінг у формі ділової гри – ефективна технологія навчання у вищій школі / В. Ю. Стрельников // Нові технології навчання: Наук.-метод. зб. / Кол. авт. – К.: Наук.-метод. центр вищої освіти, 2004. – Вип. 38. – С. 168–176.
4. Стрельников В. Ю. Удосконалення форм навчання у сучасній вищій школі: верифікація ідей Михайла Остроградського / В. Ю. Стрельников // Імідж сучасного педагога. – 2016. – № 6. – С. 12-17.

МЕЛЬНИК Яна,
*доцент кафедри публічного управління
та адміністрування ІПК ДЗСУ,
к. н. держ. упр.*

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ В ОСВІТІ УПРАВЛІНСЬКИХ КАДРІВ

В сьогоденнішніх умовах розбудови демократичної, соціальної держави, інновації в публічному управлінні варто розглядати, як нові форми і методи роботи органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, нові управлінські технології, які використовуються для удосконалення системи публічного управління та забезпечення суспільного розвитку.

Високий рівень суспільних очікувань глобальних перетворень у владних інституціях спонукає органи публічного адміністрування до запровадження інновацій у практику своєї діяльності. Запорукою реалізації інновацій у роботі